plně důvěřujeme, pokud denně hledáme jeho vůli pro naše životy, zatoužíme dělat to, co On chce. Všechno se mění vírou – skrze úplnou důvěru v Ježíše Krista, v jeho smrt na kříži za naše hříchy, skrze víru v to, že Bůh, Otec a soudce veškerého lidstva, přijímá Kristovu spravedlnost namísto našeho pochybení. Díky tomu nás Bůh miluje tak, jako miluje svého vlastního Syna, Ježíše Krista.

Satanovi záleží na jediném: chce zničit tvoji víru a tvoji naději a přimět tě k tomu, aby ses Boha vzdal. Chce, aby sis myslel, že jsi pro Boha příliš špatný na to, aby tě zachránil, že tvůj případ je beznadějný, že jsi příliš špatný na to, aby tě Bůh miloval a odpustil ti. Satan se snaží, abys věřil tomu, že k Bohu nemůžeš přijít, dokud na to nejsi dost dobrý. Avšak na satanova obvinění smíme odpovědět Božím slibem: „... kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven" (Jan 6,37). Řekni tomu obviňujícímu hlasu, že Kristova krev, prolitá na kříži, očišťuje od všech hříchů. Jestliže pocítíš lítost nad svým jednáním a uděláš byť jen malý krok k Bohu, vezme tě za ruku a dá ti odpuštění. Dychtivě čeká, kdy mu odevzdáš svůj život.

Martinu Lutherovi jeho přítel moudře poradil: „Poslouchej Božího Syna. Stal se člověkem, aby tě ujistil o Boží přízni." Připomněl Lutherovi, že máme laskavého nebeského Otce, a doporučil mu: „Miluj Toho, který nejdříve miloval tebe."

Ježíšova láska nám dovoluje přijít k němu takoví, jací jsme, chybující, bezmocní, závislí. Můžeme přijít s veškerou naší slabostí, pošetilostí, hříšností a padnout k jeho nohám s prosbou o odpuštění. On nás chce obklopit svou láskou, uzdravit naše zraněné životy a očistit nás od všech hříchů. Je pravda, že Bůh nenávidí hřích, ale miluje každého hříšníka. Obětoval svého Syna, aby KAŽDÝ člověk, který se rozhodne přijmout jeho lásku a odpuštění, mohl zakusit úlevu, pokoj a radost, jež přináší osvobození od viny.

Můžeš jako apoštol Pavel říci: *„Ježíš Kristus přišel na svět zachránit hříšníky, z nichž já jsem tím největším."* Kristus by zemřel třeba jen za jediného hříšníka. V evangeliu Janově 3,16 nás ujišťuje, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný".

Tím „žádný, kdo v něho věří" myslí TEBE.

Bible on-line: www.biblenet.cz
Obrázek: ©www.unsplash.com

SVĚTLO VŠEM I TOBĚ

Zajímají tě i jiná témata?
Prohlédni si další letáčky s životně důležitými tématy!

Chceš poznat Bibli více?
Nejprodávanější kniha všech dob má aktuální poselství i pro tebe. Začni studovat Bibli ještě dnes!

Navštiv náš web nebo využij kontaktní informace níže:
www.glowonline.cz

Nabídka studia Bible zdarma:
Středisko korespondenčních kurzů
www.skk.cz, e-mail: skk@casd.cz

JSEM DOST DOBRÝ?

Světlo všem i tobě

Robert vyrůstal jako věřící člověk. I když je pravda, že jej těšilo občas se pobavit a říci nějaký ten neškodný vtípek. Přitom pravidelně navštěvoval bohoslužebná shromáždění. Oženil se s krásnou ženou a společně nádherně zpívali a ona přitom hrála na staré piano. Byly to většinou písně o Boží lásce. V jedné z nich se zpívá: „Tolik jsem se od Boha vzdálil, ale nyní se vracím zpět domů."

Pak si ale jeho žena našla jiného muže. Robertův život se rychle sesypal. Narážel na jeden problém za druhým, až nakonec skončil ve vězení za prodej kradených aut. Po návratu z vězení si našel novou práci, ale i nadále překračoval zákon, a tak si ve vězení poseděl ještě pár let.

Když se později rodina a náhodný přítel pokoušeli Roberta přesvědčit, aby se vrátil k Bohu, tiše jim odpověděl: „Nejsem dost dobrý na to, aby mě Bůh přijal zpátky."

Znáte ten pocit, že nejste dost dobří? Možná vám to dávali najevo vaši rodiče. Možná to byli spolužáci ve škole. Nebo vaši učitelé. Mohl to být třeba i váš šéf. Nebo všichni dohromady. Nějak jste prostě věděli, že jste v životě nenaplnili očekávání důležitých lidí, lidí, jejichž lásku a respekt jste nejvíc potřebovali. A jestliže jste nebyli dobří pro ně, jak byste mohli doufat, že budete dost dobří pro Boha?

Stejné pocity trápily i Martina Luthera. Víra a pověry v jeho náboženství ho naplňovaly strachem z Boha, krutého diktátora a nemilosrdného soudce. Neustále se obával, že Boha něčím rozzlobil nebo urazil. Čím více četl Bibli, tím více viny cítil. Zkoušel nalézt odpuštění a klid půstem, studiem, týráním sebe sama, až mu z toho přestávalo sloužit zdraví, avšak stále se cítil vinen a zoufalý.

Nakonec, když už se všechno zdálo beznadějné, jej jeho nový přítel seznámil se zcela odlišným pohledem na Boha. Poukázáním na určité texty Bible vedl Luthera k tomu, že by se měl přestat zaobírat sebou a přestat myslet na hrozný trest za přestoupení Božího zákona. Namísto toho by se měl dívat na Ježíše jako na Spasitele, který hříchy odpouští. „Namísto toho, abys sám sebe týral kvůli množství svých hříchů," řekl, „vlož se do rukou Vykupitele. Důvěřuj mu."

Při jednom z posledních pokusů nalézt vysvobození od hříchu se Luther rozhodl vystoupat Pilátovy schody v Římě po kolenou. Vkleče stoupal výš a výš a na každém schodu pronášel modlitbu Otčenáš. Náhle uslyšel silný hlas: „*Spravedlivý bude živ z víry* – neexistuje nic, co bys mohl UDĚLAT pro svoji záchranu." Myšlenka, že se člověk může zachránit sám svými skutky, je základem každého nepravého náboženství. Bůh po nás nepožaduje strastiplné nebo obtížné činy, abychom dosáhli odpuštění hříchů. Nemusíme se účastnit dlouhých, únavných poutí nebo provádět bolestivé pokání, abychom získali jeho odpuštění. V listu Římanům 3,20 je napsáno, že žádný člověk nemůže být prohlášen za spravedlivého a že odpuštění můžeme získat jedině vírou.

Každý pokus žít spravedlivý, svatý život jen s pomocí vlastních sil je odsouzen k nezdaru. Podle Bible není NIKDO spravedlivý, ani jeden. Neboť VŠICHNI zhřešili a jsou daleko od Boží slávy – a to platí pro každého člověka, co kdy žil na tomto světě (Římanům 3,10.23). Je tedy tvůj případ beznadějný? A můj?

Možná si myslíš, že jsi příliš špatný na to, aby tě Bůh miloval. Ale i kdybys byl opravdu velmi hříšný, čím horší jsi, tím více potřebuješ Ježíše. Existuje pouze jeden „neodpustitelný hřích" – pouze jeden hřích, který Bůh neodpouští (Matouš 12,31). Je to celoživotní tvrdohlavé odmítání přijmout Boží pozvání k lítosti a nedovolení Duchu svatému, aby mohl ve tvém životě působit.

Jestliže si úmyslně vybereme, že budeme pokračovat v hříchu, žádná oběť nemůže naše hříchy zakrýt (Židům 10,26). Bůh však zaslíbil, že „jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti" (1. list Janův 1,9). „Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování" (Přísloví 28,13). Kristus řekl, že ten, kdo hřeší, je „otrokem hříchu". Důsledkem hříchu je vina. A vina může být velmi těžké závaží, ničící své oběti nejen duchovně a emočně, ale i fyzicky a duševně. Pokud však prožijeme odpuštění, budeme z nemoci hříchu vyléčeni. Získáme čisté svědomí a klid mysli. Kristus ujišťuje: „Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni" (Jan 8,36).

Nedomnívej se, že někdy dokážeš být „dost dobrý". Dobrý byl na této Zemi pouze Kristus. Přesto od nás Bůh stále očekává, že budeme spravedliví, svatí a poslušní jeho zákona. Sami od sebe však nikdy nedokážeme ve všem poslouchat Boha, být čistí v každé myšlence, slovu i činu. Tato změna v našich životech nastává pouze tehdy, když se plně spolehneme na jeho moc a necháme v nás působit svatého Ducha. Pokud Bohu